

RMK. I.
1613a

Levél { A₂₋₃ lev.
B₂₋₃ "

Porcarius historiga.

M. N. MÚZEUM KÖNYVTÁRA
Nyomtatv. Növényeknapló

1894. év. 624.

RMK I. 1613a

Czím.

1

2

3

4

5

A.

1 Mert gyógyíts meg testemet én nagy fok fájdalomból.
89 Lám az Manascének megh halgatád kérését, bent
Judit Assonnak meg hallád könyörgését, halgas meg
engem-is fivem szerént való hozzád meg térésemet.

90 Ha peniglen Vram felöllem azt végezted, én idve
segemre jóbnak ha így rendelted, csak kérlek rége-
det, az én életemet ekképpen ne győzd el.

Ad megh Vram Isten én előbbi testemet, te tölled
szegénynek adó tisztességemet, kiért dícsírhessék és fel-
magasztaljam örökké Felségedet.

Lásd mint egy álomból ismét el fel ebredé, az ay-
tóhoz méne kezde ismét zörgetni, de az szegény Barát
annál inkább kezde nagy erőssen zárkodni.

Monda ismét neki az nagy Istenért kérlek, nyisd
meg az ablakot had beélljék te veled, ily nagy nyá-
valyámban jó tanácslásodat had halhassam te tölled.

Istennek bent nevért az vén Barát hogy hallá, abla-
kot nagy lassan egy kicsinnyé meg nyitá, ablak nyilá-
sáról meztelen embert nagy erőssen kandécslá.

95 Monda neki Csásár Iovenianus vagyok, im látod
jó Atyam mely ektelenül vagyok, az nagy Vt Istennek
bűntéréseben mostan mind torkig vagyok.

Meg mondtam előtte mindenkor én titkomat,
kérlek halgassad megh mostan-is panaszomat, az sok
vereségtől és sok hirtzólástól látod mint vagón testé.

Egyben én bekemben mikor onldögelnék, nagy
kevélységemben ily káromlást gondolék, hogy ilyen
hatalmu meg Isté sem volna a földön mint én volnék.

Azért meg követtem érette Istenemet, kérem meg
bocsátás ellenétőt vétkemet, ujjonnan meg adgya én
azon könyörgök az én Vraságomat.

Az Barát hogy hallá leg ottan meg isméré, az love-
niánust azontól bé erebte, egy alacson békre az megh
taglot Császárt ő békpen leülteté.

100 Szép főval az Barát az Császárnak azt mondgya,
Dicsőfleg Istennek az magos menyországban, ki meg
ismértetet én velem tégedet a te nagy nyavalyádban.

Légyen hálánéki hogy meg bántad verkedet, bi-
zony megh bocsáttya te ondok bűneidet, telhetetlen
ondok nagy kevélységedből gondolt nagy bűneidet.

Im vagjon énnékem egy földozot köntösöm, me-
zitelen ne légy azt is te reád adom, könyöröghj Isten-
nek, hogy meg ismérjenek igen alázatoslan.

Im én is könyörgök éretted az Istennek, lágyítsa
meg bívét te Vdvarod népének, légyen méltósága és
nagy tisztessége te Császári képednek.

145 Abrahám Isaknak és Iacobnak Istene, áldgon meg
utadban tégyen jó szerencsésse, az Raphael Angyal
mint az kis Tobiaft visellyen kegyelmessen.

105 Ottan el indula földozot köntösében, az uton
mentében gondolkodik magába, mert oly igen tud-
gya hogy mi sententiát mondtak vala fejére.

Felleges Istentől de meg bátoritaték, ujjonnan e-
reje testében meg adaték, nem fok fáradsággal csak ke-
vés munkával az Kapura fel lépék.

Zörgeti az kaput kapun álló futamék, hamar fel
ugor-

ugordék az kaput meg ragadá, Császárt meg isméri
az várnak kapuját nagy hamar le erebte.

110 Monda Vram Császárt légy kegyelmes fejemnek, e-
semben nem vőttem ki mentét Fellegednek, bizony-
gul penig ez dolgot fogom bent nevet az Istennek.

Vdvar népe békkel kotzka jádzásban vala, mind fel
bökösének Császárt követik vala, mint nagy Fejedel-
met ő palotájában békpen kiserették vala.

110 Megh bökása berént Császárt békiben üle, minden
rendbeliek udvarolnak előtte, ő régi tacsója mind-
gyárt meg isméré hizelkedik előtte.

Az uy Császárt penig az belső Palotában, Császárné
Afbonnyal vagy on bebelgetésben, az Komornik látá
nem kélek bé méne Császárnak eleiben.

Monda Vram Császárt ott kün az Palotában, más
Császárt üldögelte Császári békedben, mindenben ha-
sonló Császári képedhez csak rosz ruházattyan.

115 Az Császárné Afbont az uy Császárt ki küldé, mon-
da hogy meg lássa reá bék főval kéré, az Császárné Afb-
sony nagy hamar ki méne és ötöt meg bémlelé.

Monda az Császárnak hitemre én jó Vram, őc vagy
Felleged nem tudom mellyitek, Vram mert ábrázat-
tyával hasonló te hozzád az mint látom jó Vram.

115 Mosolyodék ezen az uy Császárt ki méne, Császárné
Afbonnyal Palotában hogy éré, az tacsó mind-
gyarást ot az uy Császárra hamar ugatni kezdé.

Szólla az uy Császárt halljátok meghiveim, ti hitő-
tök berént böklyatok berelmessim, ha tuc az Császárt

vagy pedig vagyok mondgyatok meg hivel.

17 Senki egyet sem ből csak mindenik véstegle, az Csásárné Abhony erre végre felele nekem nagyon erefőképpen nagy gondom azért erre felele.

Az nagy Istent hívom én ezekben bírójul, az ki megítéli az ísemellyetekről, tégyen bizonyossá minket ez mánap az ti Csásárságtokról.

Szóla az uy Csásár halljátok szerelmim, nem nekem de neki vattok az ő hivel, azért én nem vagyok ez az ti Csásárok titellyetek hivel.

120 Az nagy Istent előt éktelenül vétet volt, kiér az nagy Istent őt meghanyargatta volt, Isten tittelességét és hamasságát mert magának vötte volt.

Mert egyberekiben mikor kevélyen ülne, nagy felvalkódván mondta ő elméjében, hogy az mint ő volna ily hatalmaságban Isten sem volna menyben.

17 Az Angyalok közül egyik Angyala vagyok, nagy bossú állással Isten előtt vagyok, rayta ki töltöttem Istennek borbuját Raphael Angyal vagyok.

Mert az kevélyeket az Isten nem becéti, az maga hitteket hidgyétek nem kedveli, és az begényeket alázatosakat az Egigh fel emeli.

En az nagy Istennek ajánlak titöket, Istennek áldása maradgyon mind veletek, Istennek bent Lelke és az ő jó kedve áldgyon meg mind benneteket.

18 ő semek látrára előllök el enyibék, nagy háládással az nagy Istent dicsírek, az Csásárné Abhony mind az nagy Vrakkal erőssen meg felemlék.

Az lo-

15 Csak hamar az Csásárban el aluvék, Mennyei segitség mert tölle el távozzék, Istennek ostroma csoda büntetése mindgyarást el érkezék.

Isten parancsola főleg az Angyalának, büntetője lenne az nagy kevély Csásárnak, és hogy példa lenne az nagy kevély Csásár mind az helyes világnak.

Tanácsnak Király igen hamar főllala, jert menyünk el hamar mezőre mulatnia, nétalám el mulik töllem el távozik én testemnek fájdalma.

Az Csásár az mezőn mikor féllel mulatna, Szeretelen az Csásár testében meg posdula, mint Menyőző kövel ha ütötték volna oly igen meg busula.

Megh állat Lovát két felé el tekinté, távul egy nagy vizet mikoron meg saydita, monda legyetek it míg meg menekedem testemnek hévességéről.

20 Lovát gyorsasággal az viz parton meg köté, ruháját magáról igen hamar le veté, vizben mosakodék miglen hevült testét igen meg hűvösíté.

Halgassad meg ember az Istennek ostromát, el nem kerülheti soha az ő csapását, mint Iovianus maydan meg fizeti ő álnok gondolattját.

El jöve egy ember ki hasonló Csásárhoz, mindenben egyet út az ő ábrázattyához, Csásár ruhájában Lovára fel üle ugy nyomtata Vrakhoz.

Immár hald megh kérek az Imperator dőlget, az vizből ki jöve nem találá ruháját nagy gondolkodással féllyel igen nézi ki vitte el ő Lovát.

Az Vy Csásár pedig fépen haza indula, mert udvar

vára népe forgódik 8 l... b... el fel ménemint
sokot Csásárnak az ő...ában.

25. Gazdagon ebédet b... fogattatá, sokféle vi-
gasság zeng vala ő házában. Csásár letele Csásárné
Ábbonnyal vadnak nagy vigasságban.

Az Vrakelötte térder feje háytának, ki ki állására
fejenként el otlának, előbbi mód berént ki ki ebédere
el haza indulának.

Az Iovenianus mezitelen al vala, Téstova mint
bolond mindenfelé fut vala, ő nagy busultában Csá-
sar ő magában im ezt gondolja vala.

Iavégére mégy k feje elik érette, az ki most meg
guggolt bizony meg hal érette, nem lehet oly nagy
Vr ez tatyam tételért hogy meg nem halna érte.

Nem tudom meggyek monda Istenem dölgom-
ban, hogy ha így bé mégyek Csásári udvaromban,
mighlen el fel mégyek én feleségemhez lések megh
csufolásban.

30. Had járjon itt vagyon egy Vitézem énnékem, kit
nagy bégénységből törtem Vrrá nem régen, el mégjek
el oda ruhát lovat kérek tudom meg ismér engem.

Látodé mit használ embernek az kevélység, im lá-
tod mit hozzon embernek az negédség, mind ez Fe-
jedelem az nagy kevélységért látod hog lön nevettség.

Imé mezitelen az kapura hogy juta, zörgetnie be-
gény az kapun igen foga, ott az kapun álló mikoron
meg látá kérdé mi ördög volna.

Monda ennek Csásár Iovenianus vagyok, beféld
megb

megh Vrádnak im látodé mit me vagyok, Ruhán
vebrentem el az fürödésben mezitelenül vagyok.

Kapun álló monda mit hazudsz bolond ember,
Vram az Csásárral haza jutot nem régen, inimár az
én Vram az ástálhoz ülven vígan lakik ebédén.

35. Szólla ismét néki az mezitelen ember, de mond
megh Vrádnak légyen gondgya testemre, küldgyön
ruhát nekem hogy ne nézzem senki mezitelen testére.

Meg monda Vrának eleiben hozatá, mikor látá
az Vr kérdé mi állat volna, ilyen öltözetű semélt bi-
zony dolog régen nem látot volna.

Szólla nem isméré Iovenianus vagyok, nézd meg
seméllymet meg isméré én ki vagyok, ez nagy Vra-
ságra én emelélek fel meg sem isméré ki vagyok.

Csudálkozik az Vrennek ő bolondságán, de en-
nél is inkább ő mezitelen voltán, monda bizony lehet
hogy Fejedelem vagy miként vagy ruháztatár.

40. Hamar hozattata három nagy marok veseöt, erőf-
sen meg verék az Vdvar népe előtt, hamar ki lobban-
ták mezitelen Csásárt fetreng az kapu előtt.

45. Iay mire jutottam úgy mond édes Istenem, im
mely véletlenül vesék édes Istenem, könyörülj én raj-
tam az te bent Fiadért én teremő Istenem.

50. No tudom mit tégyek, nem mebbe az Castelyban,
vagyon egy Hadnagyom nekem im ez Faluban, el
mégyek én oda talám az megh ismér engem bégény
vóltomban.

El oda indula Kapura mikor juta, zörgetni az ka-
pun.

un begény erőssen foga, meg veretett testén legyet és
bogarát erőssen csapkodgya.

Az Kapun őriző kérdi kicsoda volna, monda be-
gény ember Iovenianus volna, azért kéré őtet mond-
gya meg Vrának hog kapu előtt volna.

Csúfságra az Darabant Vrához el fel méne, mon-
da hogy egy bolond keredzik hogy fel jőne, ki Vrasá-
goddal mondgya dölga volna ha veled beszélhetne.

Bé bocsáták Kapun az Vrhoz el fel vivék, begény
meztelen az aytón hogy bé lépék, hogy mi ördögh
vólna mint öltözöt vólna az Vritól meg kérdeték.

Iay nem isméré meg az Istenért engemet, ha az
Csásár vagyok kemély jól meg engemet, ez nagy nja-
valyából meztelen segből kérlek ments ki engemet.

En nagy méltóságra téged én emelélek, az én ud-
varomban Fejedelmé én tölek, az én sok népemen
tudod hatalmassá tégedet hogy én tölek.

Mesolyodék az Vr monda oh hitván ember, efé-
től tőzöt mosdatlan lator ember, hog méred mon-
dani hogy Fejedelem vag, hazug nem jámbor ember.

Haragjában hamar tömleztben bé vetteté, de nag
hamarsággal ismét el ki véteté, Tatár ostorokkal me-
zitelen testét igen meg veretteté.

Vdvarából begént mindgyárt el ki üzeté, oly nagy
nyegödéssel jura egy erdő mellé, megh sem jut efében
hogy fivét emelné Istenhez az égh felé.

Monda ő magában oh boldgaimmal mint járék, én
Csásári testem töllok mint veretteték, az én méltósá-
gom,